

NECZ DÁNIEL

Féltestvérek

*Köztünk a különbség
 éppen hogy anyányi, és mégis
 milyen lelkesen lehet fél-magunkat
 utálni. Mennyi az ismert csel,
 a sok rokonnyálból formált szitok;
 ahogy egymás álmát elálmodjuk,
 és a sok félig nyitott titok...
 Te vagy az idősebb,
 te már megfontoltabban haragszol,
 én még kicsit sértettségből;
 öregszem én is,
 és úgy hordom kinőtt éveidet,
 mint az elhasznált ruhákat.
 Lassan húszéves leszek,
 s egyre szélesebb spektrumú az utálat,
 több az ok, többet is kitalál az ember,
 többet is tud ártani;
 néha kitagadnálak, felszámolnék
 ezzel a képtelen, egybekötött
 ellentéttel,
 s bár sokszor nehéz ráébredni,
 azért mégsem vagyunk mások,
 csak egy létezésnyi kötőjel.*

Tűz hava

*Nagy halomban hordják
 a leveleket.
 Tűz hava van, szeptember,
 mikor elégetjük,
 ami nem kell.
 Ruhákat rakok ki,
 képeket, sétákat, beszélgetéseket,
 s gyufát vetek a vasárnapra,
 a keddre, a péntekre,
 gyufát vetek egy-egy napra,
 majd egy nagy halomban
 az összesre.
 Mint száraz rőzsét morzsolom
 a tűzbe arcod, holdsarló-derekad,
 ujjaid lanthúr-ívét,
 és a belőlük jövő érintés-dalokat.
 Nem kimélek semmit,
 s majd koromszürke macskák
 hordják szét mancsaikon a hamvakat.
 Nem találja meg őket senki,
 nyávogásuk is a hideg, kék ködbe vész.
 Feloldódnak az ősszel, az utakkal,
 s te elmúlsz velük;
 hangod, alakod, ízéd is lassan a semmibe ég.*

Apa

*Whiskykönnyű nők, agyontombolt reggelek,
 altatósdoboz az asztalon, sosem értem meg.
 Cigifüstöt fújtál, két perc sem volt hátra,
 nekirugaszkodtál végre-valahára.*